

Tässä loppu osa vampyyrien juoksua. Luku 20 Aaron ja Mounica söivät paistettua hevosta. Jättiläiset olivat tuoneet sitä mukanaan. Ilmeisesti he tahtoivat, että noidatkin taistelevat täydellä mahalla eikä nälissään ja heikkona. Aaronia pisti syyllisyys joka kerta ottaessaan haukun lihapalasta. Mutta kieltämättä hevosen liha oli hyvää. Erittäin suolaista. Heillä oli enää puolitoista tuntia aikaa siihen, että vampyyrit hyökkäävät. Mounica oli kirjeestä sitä mieltä, että vampyyrit eivät tahtoneet taistella kahta noitaa ja kolmea jättiläistä vastaan. Ehkä Mounica oli oikeassa. Ehkä vampyyrit pelkäsivät. Aaron pelkäsi vain sitä, että jättiläiset kertovat Mounicalle Aaronin kiristyksestä, mutta toistaiseksi jättiläiset olivat olleet hiljaa. Yksikään jättiläinen ei sanonut sanaakaan koko odottelun aikana. Aaron alkoi taas kysellä haltijoista ja heidän olinpaikastaan. "Tiedätkö mistä haltijat voi löytää?" Aaron kysyi. Hän oli vieläkin sitä mieltä, että heidän olisi parasta viedä kivi heille taistelun jälkeen. Matka mantereen toiselle puolelle kuullosti lastenleikiltä vampyyri lauman jälkeen. "Olen tosissani. Olen sitä mieltä, että viedään kivi sinne." "Kyllä minä tiedän missä he ovat. En tarkalleen, koska en ole ikinä heidän luona käynyt, mutta tiedän miten heidät löytää." Mounica vastasi. "Mutta miettisit vielä kaksikertaa ennen kuin teet päätöksen. Mutta annan sinun päättää minne mennään tämän jälkeen. Sinähän se alunperinkin varastit kiven vampyyreiltä." "Olen miettinyt jo kauan. En tahdo viedä kiveä pelkureille." Aaron sanoi ja Mounica katsoi häntä melkein loukkaantuneen näköisenä. "Miksi sanot, että valkeat noidat ovat pelkureita?" Mounica kysyi. "Koska he vain piileksivät ja antavat pimeään noitien mellastaa miten huvittaa. Kukaan ei pidä ihmisten puolia. Ei jättiläiset, ei ihmissudet, ei valkeat noidat ja ei ainakaan vampyyrit. Ihmiset ovat liian heikkoja puolustamaan itseään. Jonkun täytyy auttaa heitä, mutta kukaan ei tee sitä." Aaron selitti näkemyksensä. "Haltijoilla on sentään hyvä syy miksi he eivät tee mitään asialle. Heidät on kirottu sinne pirun metsään ja he eivät voi poistua sieltä." Mounica katsoi hetken ajan Aaronia oudosti. "Hyvä puhe." Hän sanoi. "Omituista kyllä olen kanssasi samaa mieltä nyt kun asiaa ajattelen sinun näkökulmastasi." Mounica sanoi. "Hyvä. Olen jo alkanut miettimään olenko tähtänyt, kun ajatukset maailman tasapainosta iskivät minuun silloin, kun omaksuin pimeyden ensikertaa." Aaron sanoi ja naurahti hiukan. "Mutta mitä enemmän ajattelen asiaa sitä enemmän olen sitä mieltä, että asia täytyy jotenkin korjata." Syntyi pieni tauko, kun molemmat olivat ihan hiljaa. "Ehkä olet oikeassa." Mounica sanoi viimein. "Ehkä tämä maailman meno ei voi jatkua samalla tavalla enää pitkään. Ennemmin tai myöhemmin pimeään noidat valtaavat koko maailman jos kukaan ei ole heitä estämässä." "Tuota juuri olen tarkoittanut. En olisi voinut itse sanoa asiaa paremmin." Aaron sanoi ja oli nyt innoissaan siitä, että Mounica ei pitänyt häntä tähtäneenä. "Ehkä on joku keino purkaa haltijoiden kirous." Aaron sanoi. "Ehkä on keino saada heidät pois metsästä niin, että he voivat taistella pimeitä noitia vastaan." "Älä nyt turhaan innostu." Mounica sanoi. "Kirous on ollut heidän yllään jo ainakin seitsemänsataa vuotta. Eiköhän he olisi jo jotain keksineet jos olisi keino purkaa se kirous." "Mutta Romona on nähnyt, että minä korjaan maailman tasapainon." Aaron sanoi. "Ehkä hän on nähnyt kuinka minä saan haltijat pois metsästään suojelemaan maailmaa." "Ehkä. Mutta en usko. Kukaan ei edes tiedä kuka tai mikä tai miksi kirous on langetettu. Paitsi haltijat itse. Me emme voi tietää pystyykö siihen kukaan." Mounica sanoi ja yritti saada järkeä Aaronin päähän. "No. Se nähdään sitten kun sinne päästään." Aaron sanoi hymyillen. "Mitähän mieltä he ovat sekaverisistä noidista." "He vihaavat pimeään noitia. Se on heidän luonnossa. Haltijat ovat valkeita olentoja ja pimeään noidat pimeitä olentoja. Se on heidän verissään, että he vihaavat toisiaan." Mounica kertoi. Aaron päätti murehtia asiaa sitten kun on sen aika. Hän alkoi valmistautumaan taisteluun. Hänen korunsa oli ollut taskussa jo jonkun aikaa. Hän ei enää tarvinnut sitä, mutta pois hän ei sitä heittäisi. Se oli hänelle edelleen rakas. Nyt Aaron ja Mounicakin hiljentyivät ja jäivät odottamaan vampyyrejä. Jättiläiset olivat tuoneet

mukanaan nuijia joiden päissä on piikkejä. Niillä saisi helposti surmattua vampyyrejä. Nuijat olivat jättiläisten käsissä valmiina murskaamaan. Aaronilla ja Mounicalla ei ollut mitään aseita, mutta eivät he niitä tarvinneetkaan. Taikuus oli heidän aseensa. Mounica oli lähetyllä tulipalloja viiden metrin korkeuteen joka puolelle, jotta he näkevät taistella. Onneksi se tapahtuu Mounicalta luonnostaan niin hänen ei tarvitse tuhlaa ajatustakaan liekkeihin. Ne palavat korkeuksissa ilman minkäänlaista häiriötekijää. Vampyyreillä on se etu, että he näkevät pimeässä melkein yhtä hyvin kuin valossakin. Pakkohan heidän on nähdä. He ovat yön olentoja. Mitä lähemmäs aika kului vampyyrien hyökkäykseen, sitä levottomammaksi kaikki kävivät. Kaikki viisi kävelivät ja kyykistelivät ja heiluttelivat käsiään hermostuneena. Aaron mietti heiluivatko vampyyritkin vai seisoivatko he paikoillaan niin kuin patsaan. Samalla tavalla kuin Tom ja Brandon vahtiessaan Aaronia silloin luolassa. Aaron mietti kaikkea mitä hän oli kokenut ja kuullut viimeisen viikon aikana. Tähän oltiin siis tultu. Viisi vastaan yksitoista. Kaksi noitaa ja kolme jättiläistä vastaan yksitoista vampyyriä. Hän oli selvinnyt vampyyrin puremasta, hän oli nostanut melkein maan alaisen lammen maan päälle, hän oli parantanut Mounican kuolettavan haavan ja hän oli melkein luonut kaksi kertaa demoneille portin tähän maailmaan. Ensimmäisellä kerralla vahingossa ja toisella kerralla kiristääkseen jättiläiset taistelemaan kanssaan. Aaronia alkoi melkein huippaamaan. Hän oli manipuloinut jättiläisiä. Samaan tapaan kuin hänen isänsä oli aikoinaan manipuloinut hänen äitinsä. Ei. Ei aivan samalla tavalla. Aaron oli antanut vaihtoehdon. Tosin vaihotehtona oli ollut kuolema tai taistelu. Ei mitenkään hyvät vaihtoehdot. Aaronista alkoi melkein tuntua pahalta jättiläisten puolesta, mutta ennen kuin hän ehti tuntea mitään hän näki jonkin vilahtavan vasemmalla. Oliko jo taistelun aika? Aaron sytytti kätensä tuleen. Sitten hän näki toisen vampyyrin vilahtavan toisessa suunnassa. "Valmistautukaa." Hän sanoi muille. Kaikki valmistautuivat. Siellä täällä vilahteli vampyyrejä joka suunnassa. Yrittivätkö he pelotella? Jos yrittivät niin onnistuvat ainakin painostamaan. Sitten kuului jokaisesta ilmansuunnasta huutoa, kun vampyyrit lähtivät juoksemaan heitä kohti. Muutama huuto loppui lyhyeen ja muuttui tuskan huudoksi kun lännestä, idästä ja pohjoisesta juosseet etummaisets vampyyrit tippuivat ansoihin. "Jes." Aaron ajatteli. He eivät tehneet ansoja turhaan. Nyt vampyyrejä oli enää kahdeksan. Aaron näki kuinka Taro heilautti nuijaansa lähintä vampyyriä päin. Vampyyri litistyi nuijan alle ja muuttui tuhkaksi. Seitsemän. Aaron ampuili tulipalloja häntä päin juoksevaa vampyyriä kohti ja vampyyri väisteli sulavasti. Hänen takanaan oli toinen vampyyri joka ei nähnyt eteensä etummaisen vampyyrin takaa. Aaron kyykistyi ja teki rotkon vampyyrien eteen. Etummainen vampyyri hyppäsi rotkon yli, mutta takana oleva ei nähnyt sitä ja juoksi suoraan sinne ja kuoli. Kuusi. Mounica oli kokonaan tullessa ja hänen käsistään lensi pitkiä tulilieskoja jotka kärvensivät yhden vampyyrin, mutta toinen hyppäsi lieskojen yli Mounican eteen. Aaron loihiti tikarin ja ampui sen vampyyrin päähän ennen kuin se ehti lyödä Mounicaa. Neljä. "Tämä on aivan liian helppoa." Aaron ajatteli. Sitten häntä päin juokseva vampyyri tönäisi Aaronia ja Aaron lensi monta metriä ja kolahti puuhun kolmen metrin korkeudella. Miten hän oli voinut unohtaa häntä päin juoksevan vampyyrin. Hän oli keskittynyt pelastamaan Mounican ja unohti hänet. Aaron putosi maahan ja tunsikin nilkkansa venähtävän. Kipu sokaisi hetkeksi ja hän näki sumeasti kuinka vampyyri ojensi kätensä häntä päin. Aaron sytytti kätensä tuleen ja tarrasi vampyyriä käsistä kiinni ja ne syttyivät tuleen ja vampyyri huusi. Sitten Aaron näki kuinka Matra ja Murat heiluttelivat nuijaan, mutta eivät osuneet kohteisiin. Tarokin yritti lyödä, mutta kaksi vampyyriä ehti hypätä hänen kaulaansa ja alkoivat raadella sitä. Verta ja ihoa lenteli jokapuolelle. Sitten hyppäsi kolmas vampyyri myös Taron kaulalle ja yhteistyöllä kaikki kolme repäisivät Taron pää irti. "Eiiiii!" Matra huusi vihaisesti ja hyökkäsi Taron tappaneiden vampyyrien kimppuun. Hän onnistui yhdellä nuijan heilautuksella tappaa

kaksi heistä. Yksi. Aaron piteli vieläkin vampyyrin käsistä kiinni ja vetäsi vampyyrin lähelleen. Sitten hän nosti kätensä vampyyrin kasvoille ja poltti hänet hengiltä. Nolla. "Aivan liian helppoa." Mutta kun Aaron katsoi ympärilleen kaikki taistelivat. Jos hän laski, että heitä oli nolla kellään ei pitäisi olla vastusta. Vampyyrejä oli enemmän kuin he olivat aluksi luulleet. Olivatko vampyyrit käyneet myös hakemassa apujoukkoja? Hän ei ollut myöskään nähnyt vielä heidän johtajaa missään. Aaronin ajatus katkesi, kun Matran nuija viiletti kymmenen sentin päästä Aaronista. "Hei varo omiasi!" Aaron huudahti Matralle. Matra kääntyi katsomaan Aaronia murhaavasti. "Minun pitäisi tappaa sinut siihen paikkaa." Hän sanoi ja kääntyi takaisin vampyyrejä päin. Muratin kaulalla oli yksi vampyyri ja Aaron oli ampumassa tikaria sitä päin, mutta Murat ehtikin ottaa tämän käteensä ja murskasi vampyyrin kallon puristamalla käden nyrkkiinsä. Jokaisella heistä oli vieläkin joku jota vastaan taistella vaikka Aaronin laskujen mukaan vampyyrien olisi pitänyt jo kaikkien kuolla. Aaronia päin juoksi yksi vampyyri ja Aaron puristi ilmaa tämän kaulan ympärillä. Vampyyrin juoksu loppui siihen ja Aaron puristi niin lujaa kuin pystyi. Hänen yllätyksekseen vampyyrin kaula meni poikki ja vampyyri muuttui tuhkaksi. Mounica oli vieläkin ilmiliekissä ja ampuili tulilieskoja ympäriinsä. Matra ja Murat heiluttelivat nuijiaan raivon ja surun valtaamana. Heidän ystävänsä oli juuri kuollut. Aaron yritti laskea kuinka monta vampyyriä oli vielä jäljellä. Hän näki ainakin kuusi vielä. Ja nyt hän näki johtajan myös. Hän oli Monican kimpussa. Aaron otti muutaman ontuvan askeleen heitä päin, mutta sitten hän näki häntä päin juoksevan vampyyrin. Aaron loihti viisi tikaria eteensä ja ampui kaikki samaan aikaan vampyyriä päin. Kolme osui ja vampyyri muuttui tuhkaksi. Uusi lasku yritys. Viisi. Aaron näki kuinka kolme vampyyriä puri Matraa kaulasta samaan aikaan. Matra alkoi huutamaan tuskaisesti ja meni hetki ja häneltä lähti taju. Matra tömähti maa tärähtäen maahan. Murat juoksi vaimonsa vierelle ja yritti ravistella tätä hereille. Mutta Matra ei herännyt. Murat katsoi Aaronia anteeksi pyytävästi ja nosti sitten Matran syliinsä ja lähti juoksemaan kohti heidän luolaansa. Aaron katsoi heidän peräänsä. Aaron ja Mounica olivat nyt kahdestaan viittä vampyyriä vastaan. Mounica taisteli johtajaa ja toista muuta vampyyriä vastaan. Aaronin edessä oli kolme vampyyriä. Tilanne vaikutti toivottomalta. Aaron ampui paineaallon keskimmäiseen vampyyriin. Hän ei ollut ilmeisesti odottanut enää hyökkäystä sillä hän näytti yllättyneeltä paineaallon osuessa hänen rintaansa. Sitten Aaron teki rotkon kahden muun vampyyrin alle. Molemmat hyppäsivät eri suuntiin ja Aaron oli odottanutkin sitä. Hän nosti molemmat kädet molempien vampyyrien suuntiin ja sai toisen kiinni muuttamalla käden naruksi ja toisen puristamalla ilmaa tämän kaulan ympärillä. Aaron ohjasi vampyyrit takanaan olevan ansan ylle ja pudotti sinne. Kolme. Aaron lähti ontumaan kohti Mounicaa ja kahta muuta vampyyriä päin. Hän ei ehtinyt päästä heidän luokseen kun vampyyri jota Aaron oli ampunut paineaallolla tarrasi Aaronia paidan kauluksesta takaa päin ja heitti monta metriä taaksepäin. Aaronilta lähti ilmat pihalle osuessaan maahan. Hän ei ehtinyt nousta, kun vampyyri oli hänen selkänsä päällä ja painoi Aaronia maahan. Aaron oli mahallaan ja hänellä ei ollut mitään keinoa nousta ylös. Hän oli hävinnyt taistelun. Aaron pystyi juuri ja juuri nostamaan päätä sen verran, että hän näki Mounican joka oli selällään maassa ja vampyyrien johtaja istui hänen päällään kuristaen Mounicaa. Aaron tunsu itsensä avuttomaksi. Hän tunsu kuinka vampyyrin kynnet upposivat hänen olkapäihin. Kipu oli viiltävä. He olivat hävinneet. Jäljellä oli enää Aaronia pitelevä vampyyri joka piti Aaronia aloillaan ja sitten oli vampyyrien johtaja joka kuristi Mounicaa. Aaron katsoi avuttomana kuinka Mounica alkoi muuttua sinertäväksi. Aika loppui kesken hän ei mitenkään voisi pelastaa Mounicaa. Ja mitä Aaronille tehtäisiin. Hänelle oli luvattu kivulias kuolema. Aaron vaipui epätoivoon. Hän ei keksinyt mitään järkevää miten saisi pelastettua Mounican ja itsensä. Pimeys alkoi valtaamaan hänet. Hänen päähänsä syntyi yksi

ajatus. Kuukivi. Hänellä ei ollut muuta toivoa. He olivat jo hävinneet. Aaron laittoi käden taskuunsa ja puristi kiveä. Hän tunsu voiman kulkevan lävitseen ja hän antautui tunteelle joka muuttui hetkessä miellyttäväksi. Hän keskittyi kohtaan Mounican ja johtajan vierellä. Siihen syntyi seitsemän metrin korkeuteen ukkospilvi. Pilarit alkoivat kasaantumaan pala palalta. Aaron kuuli johtajan huutavan jotain, mutta Aaron ei kuunnellut. Hän antoi portin kasaantua. Portti oli nyt puolessa välissä ja Aaron tunsu kuinka kynnet uppsoivat yhä syvemmälle olkapäihin. "Oletko hullu!?" Häntä pitelevä vampyyri huusi. Aaron oli epätoivoinen. Hän odotti ja odotti. Mounica näytti koko ajan vain pahemmalta. "Lopeta niin päästän ystäväsi vapaaksi." Johtaja huusi selkää Aaroniin päin, mutta Aaronin ei tarvinnut nähdä tämän keltaisia loistavia silmiä tietääkseen, että hän valehtelee. Vampyyrit tappavat heidät joka tapauksessa. Portti oli nyt viisi ja puoli metriä korkea. Melkein valmis. Aaronia pitelevä vampyyri päästi Aaronista irti ja lähti juoksemaan. Aaron ei enää ehtinyt pysäyttää porttia, kun se oli jo valmis. Ilman täytti hirveä huuto. Tai ennemminkin rääkäisy. Sitten siinä muutaman metrin päässä Mounicasta ja johtajasta portin läpi tuli ensin esiin terävät kynnet ja sitten suuri musta nahkainen koipi. Demoni työnty portin läpi tähän maailmaan. Se oli puoliksi jo portin toisella puolella, kun se huomasi Mounican ja johtajan. Sen siivet olivat kiinni kyljissä ja päästyään portin toiselle puolelle se levitti ne auki. Aaron katsoi suu auki. Demoni oli hämmästyttävä. Majesteettinen. Lohikäärmemäinen. Se tarrasi terävillä kynsillään johtajasta kiinni ja lähti lentoon. Aaron kuunteli kuinka johtaja huusi joko kauhusta tai tuskasta tai molemmista lentäessään pois päin. Hetken päästä demoni ja johtaja hävisivät silmistä. Mounica yski maassa ja Aaron havahtui horteestaan. Hän laski kämmenensä maan pinnalle ja teki rotkon savuavan portin alle. Portti hajosi osiin ja sen läpi ei päässyt enää yhtäkään demonia. Aaron oli huojentunut, kun demoni nappasi vain johtajan Mounican päältä ja Mounica ei joutunut sen kynsi. Aaron oli ottanut suuren riskin portin tehdessään, mutta se pelasti heidän henkensä. Aaron ontui Mounican vierelle. Häneltä oli lähtenyt taju. Aaron katseli vielä ympärilleen jos hän näkisi vielä vampyyrejä, mutta he olivat jo kuolleet. Tai viimeistään kaikonneet paikalta demonin tultua esille. Aaron rojahti siihen Mounican vierelle maahan. Hän oli väsynyt. Hänellä oli heikko olo. Hän sulki silmät maatessaan maassa ja vaipui uneen. Aaron heräsi kun Mounica potkaisi häntä kylkeen. Aaron nousi seisomaan. Hänen nilkkansa oli jo parantunut. "Mitä sinä potkit?" Aaron kysyi unenpöpperöisenä. Hän katsoi Mounicaa ja näki tämän olevan raivoissaan. "Sietäisit saada enemmänkin kuin vain potkun kylkeen!" Mounica huusi. Aaron aavisteli pahaa. Mounica oli raivoissaan koska Aaron oli kutsunut demonin portin läpi. "Rauhoitu. Se oli meidän ainoa toivo." Aaron sanoi nopeasti. "Sinä olet sairas." "Jos en olisi kutsunut demonia olisimme molemmat kuolleet ja kivi olisi päätynyt vampyyrien johtajalle." Aaron selitti mutta turhaan. Mounica haukkui hänet pystyyn. "Sinä olet melkein yhtä kiero kuin isäsi." Mounica sanoi. Se tuntui jo pahalta. Aaron oli aavistellut, että Mounica olisi raivoissaan Aaronin tekemästä tempusta, mutta ei ollut odottanut tuollaisia haukkuja. "Miten isäni tähän liittyy? Minä kutsuin vain yhden demonin ja senkin vain siksi, koska olisimme muuten kuolleet." Aaron sanoi. "Olen raivoissani siitäkin, mutta tiedän myös mitä teit jättiläisille." Mounica sanoi ja Aaronin mahassa muljahti. Miten hän sen voi tietää? Eivät jättiläiset olleet mitään sanoneet asiasta viime yönä. "Mistä sinä puhut?" Aaron kysyi ja yritti kuullostaa yllättyneeltä. "Heräsin pari tuntia sitten ja päätin antaa sinun nukkua. Sillä välin minä lähdin hakemaan jättiläisten luolasta meidän telttaa ja minun laukkuani." Mounica kertoi ja osoitti maahan virelleen missä heidän tavaransa olivat. Aaronista tuntui kuin joku olisi lyönyt häntä. Tietenkin Mounica kävi siellä luullen, että jättiläiset olivat nyt heidän puolella. "Kun pääsin luolaan näin siellä melkein ehjän ja melkein kokonaisen portin demoni maailmaan." Mounica sanoi. Aaron oli jäänyt kiinni. "Kyselin jättiläisiltä ja he eivät

aluksi suostuneet vastaamaan. He olivat peloissaan." Mounica kertoi. "Lopulta sain heidät puhumaan ja he kertoivat, että sinä kiristit heitä." Aaron oli sanaton. Mitä hän voisi tässä tilanteessa sanoa? Että oli pahoillaan. Jostain syystä sekin tuntui turhalta ja kaiken lisäksi Aaron ei ollut pahoillaan. "Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa" Aaron sanoi. "Me tarvitsimme heidät meidän rinnalle." "Kyllä. Me tarvitsimme heitä, mutta kiristäminen ja tappo uhkaukset eivät ole oikea keino siihen." Mounica sanoi. "Ja kaikenlisäksi vielä tuon jälkeen sinä menet ja kutsut demonin tänne metsään. Mitä sinä oikein ajattelit?" "Ajattelin selviytymistä. Ja kiveä. Minun oli pakko kutsua demoni, muuten vampyyrit olisivat tappaneet meidät ja vieneet kiven mennessään." Mounica oli vieläkin raivoissaan. Aaron oli näkevinään liekkejä hänen silmissään. "Demonin kutsuminen ei ole ratkaisu. Nyt demoni lentää lähimpään kylään ja luultavasti tuhoaa sen. Tulitko ajatelleeksi sitä asiaa? Kaikkia niitä ihmisiä jotka tapoit pelastamalla meidät." Se oli taas kuin toinen nyrkin isku. Aaron ei ollut ajatellut asiaa sillä tavalla. Hän oli vain murehtinut siitä hetkestä eikä uhrannut ajatustakaan tulevalle. Aaron alkoi tuntea taas pientä syyllisyyttä. Hänen olisi korjattava tilanne. "Meidän täytyy lähteä sen perään." Aaron sanoi. "Meidän täytyy tappaa se ennen kuin se tappaa ketään." "Voi kuule. Se taitaa olla jo liian myöhäistä." Mounica sanoi. "Sillä on yhden yön etumatka ja se liikkuu paljon nopeammin kuin me nyt kun meillä ei ole enää hevosta." "Sitä suuremmalla syyllä meidän täytyy lähteä nyt heti." Aaron sanoi. "Olet oikeassa. Oivalsit sentään itse, että se on sinun vastuullasi." Mounica sanoi. "Ehkä voin joku päivä antaa tekosi anteeksi, mutta jos vielä kerrankin teet jotain noin kieroa niin meidän tiet erkanevat." Aaron oli samaan aikaan helpottunut ja peloissaan. Hän ei halua, että heidän tiensä erkanevat, mutta hän on onnellinen siitä, että Mounica antoi hänelle vielä yhden mahdollisuuden. "Minä lupaan. Kysyn ensikerralla sinun mielipidettä jos saan jonkun idean. Ehkä minä tarvitsen sinua rinnalleni kertomaan milloin ajattalen liian pimeästi." Aaron sanoi ja näki Mounican rentoutuvan. Heillä oli vielä matkaa täyteen luottamukseen, mutta mahdollisuus siihen vielä oli. "Miten Matra muuten voi?" Aaron kysyi. Hän halusi vaihtaa puheen aihetta. "Hän voi huonosti. Hän on lamaantunut samalla tavalla kuin sinäkin olit. Mutta hän puhuu sekavia ja en tiedä selviääkö hän siitä. En ole ennen kuullut, että jättiläistä puree vampyyri. Hengissä hän on ainakin toistaiseksi." Mounica kertoi. Aaron alkoi melkein tuntea sääliä Muratia kohtaan. Mitä jos hän menettää Taron lisäksi myös vaimokkeensa? "Me emme voi tehdä mitään heidän vuokseen. Vai voimmeko?" Aaron kysyi. "Ei emme voi tehdä mitään. Edes sinun parantajan lahjat eivät voi tehdä mitään vampyyrien myrkylle." "Pitäisikö meidän lähteä?" Aaron kysyi. "Ja sen jälkeen kun olemme tappaneet demonin mennään haltijoiden luokse." "Kyllä. Mennään." Mounica sanoi. "Jos oikein näin niin demoni lähti lentämään kohti Guralia." "Sinne siis." Aaron sanoi ja otti paketoituneen teltan syliinsä. Mounica otti laukkunsa ja he lähtivät kävelemään kohti Guralia. Kohti suurta demonia. To be continued.... Kiitos kaikille jotka jaksoitte lukea vampyyrien juoksun. Kirjoitan ehkä jatkoa tälle tarinalle vielä jossain vaiheessa. Ja jos kirjoitan niin se tulee olemaan nimellä Haltijoiden kirous.